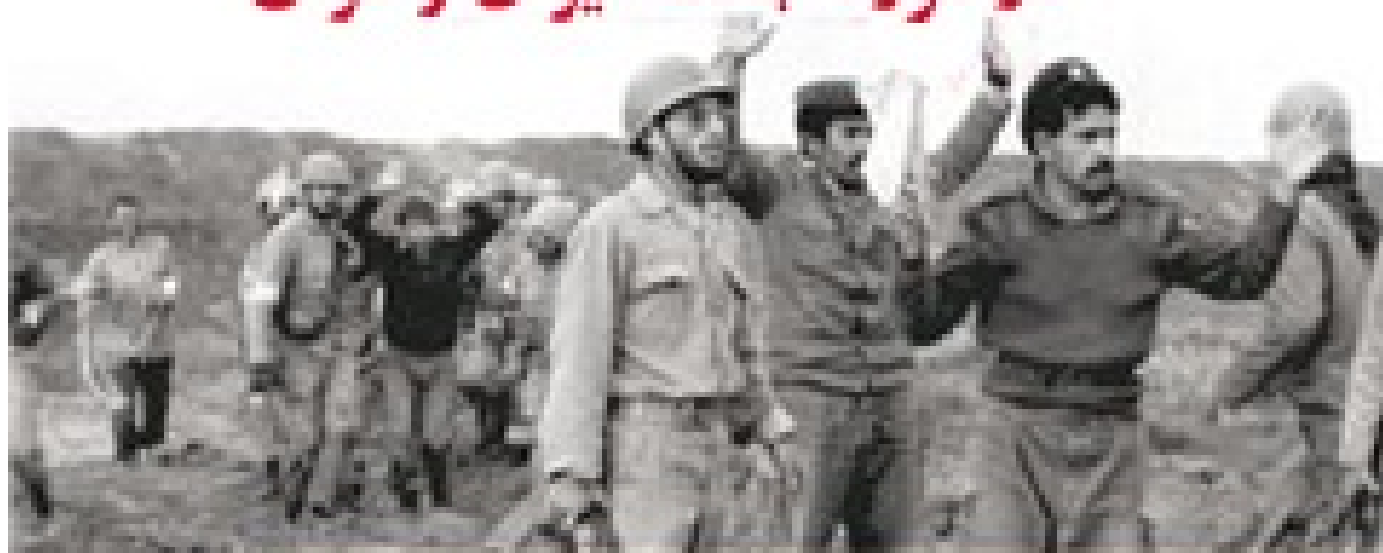

نگاهی اجمالی به

قطع نامه‌های شورای امنیت

در مورد جنگ ایران و عراق

نویسنده: علیرضا خداقلی پور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نگاهی اجمالی به قطع نامه‌های شورای امنیت در مورد جنگ ایران و عراق

نویسنده:

علیرضا خدا قلی پور

ناشر چاپی:

پژوهشگاه علوم و معارف دفاع مقدس

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

۵ فهرست
۶ نگاهی اجمالی به قطع نامه‌های شورای امنیت در مورد جنگ ایران و عراق
۶ مشخصات کتاب
۶ نگاهی اجمالی به قطع نامه‌های شورای امنیت در مورد جنگ ایران و عراق
۱۰ ارزیابی و نتیجه
۱۱ پاورقی
۱۱ درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

نگاهی اجمالی به قطع نامه‌های شورای امنیت در مورد جنگ ایران و عراق

مشخصات کتاب

عنوان: نگاهی اجمالی به قطعنامه‌های شورای امنیت در مورد جنگ ایران و عراق

نوع مقاله: فرهنگی

نویسنده: علیرضا خداقلی پور

ناشر: پژوهشگاه علوم و معارف دفاع مقدس

موضوع: جنگ ایران و عراق

نگاهی اجمالی به قطع نامه‌های شورای امنیت در مورد جنگ ایران و عراق

کارشناس ارشد روابط بین الملل و کارشناس وزارت امور خارجه.

در نگاه نخست، قطع نامه‌های شورای امنیت سازمان ملل متحد درباره جنگ ایران و عراق کاملاً، عادلانه و ناظر بر منافع دو طرف درگیر در جنگ به نظر می‌رسند، اما زمانی که در کنار وقایعی که مقارن یا پیش از هر یک از این قطع نامه‌ها در جنگ حادث شده‌اند، بررسی شوند، کاملاً برعکس‌اند و غرض ورزی و جانبداری برخی از اعضا را آشکار می‌کنند. شاید نگاه اجمالی و گذرا، به عوامل مؤثر در تصویب این قطع نامه‌ها و مفاد هر یک راز آنها بتواند صحت و دقت این ادعا را بیشتر آشکار کند.

در تاریخ ۳۱ شهریور ماه سال ۱۳۵۹ ه. ش، نیروهای عراقی با تجاوز به مرزهای جمهوری اسلامی ایران، حدود سی هزار کیلومتر مربع از خاک کشور را به اشغال خود در آوردند و این کار آزاد سازی مناطق اشغالی عنوان کردند. شش روز بعد، شورای امنیت نخستین قطع نامه خود را به شماره ۴۷۹ با نام بررسی وضعیت میان ایران و عراق صادر کرد. در این قطع نامه، به وجود تهدید علیه صلح، نقض صلح، وقوع تجاوز و نقض تمامیت ارضی ایران اشاره‌ای نشده بود. این توصیه، نه برقراری آتش‌بس یا بازگشت به مرزهای بین المللی، بلکه تنها خودداری از توسل بیشتر به زور را از دو طرف خواسته بود. در واقع، این قطع نامه آگاهانه از تجاوز و حمله عراق به مرزهای جمهوری اسلامی ایران و تحمیل جنگ و وضعیت غیرنظامی و افراد غیر مسلح بود، چشم پوشید.

شورای امنیت پس از نخستین قطع نامه خود، در حالی که عراق در صدد تحکیم مواضع به دست آمده بود. برای مدتی طولانی (۲۱ ماه و ۱۵ روز) سکوت کرد، اما در پی انجام عملیاتهای ثامن الائمه، طریق القدس، فتح المبین و بیت المقدس، که به شکست حصر آبادان، آزادی بستان، آزادی مناطق وسیعی از غرب شوش و دزفول و بالاخره، آزاد سازی خرمشهر انجامید. بار دیگر بر آن شد تا سکوت خود را بشکند؛ بنابراین، بر اساس پیشنهاد اردن، قطع نامه ۵۱۴ را به تصویب رساند. در مقدمه این قطع نامه، شورا نگرانی خود را از طولانی شدن درگیری بین دو کشور و کشته شدن انسانهای بی‌گناه، آسیب رسیدن به اماکن و تأسیسات و در خطر بودن صلح و امنیت جهانی ابراز کرد و خواستار آتش‌بس سریع و عقب نشینی نیروهای دو طرف به مرزهای شناخته شده بین المللی از طریق اعزام نیروهای حافظ صلح و ناظران سازمان ملل به منطقه شد، بدون آنکه به حضور عراق در خاک ایران اشاره‌ای نکند.

بند دیگری از این قطع نامه از دیگر دولت‌های عضو سازمان ملل درخواست می‌کرد از هر گونه اقدامی که به تداوم یا تشدید جنگ بینجامد، خودداری کنند. این درخواست در حالی عنوان می‌شد که اعضای دائم شورای امنیت، از حامیان اصلی دولت عراق و ادامه جنگ بودند. در واقع، به جز هدف اصلی، یعنی تضعیف و یا در صورت امکان، فروپاشی حکومت نوپای جمهوری اسلامی ایران،

فروش تسلیحات نیز از جمله منافع عمده قدرتهای مزبور در این جنگ محسوب می‌شد. در همین زمینه، پرفسور کاستایگر، اندیشمند سوئدی، ضمن سخنرانی خود در واشنگتن در سال ۱۳۶۵ به این نکته اشاره می‌کند که عراق ۶۰ درصد تسلیحات خود را از شوروی، ۲۰ درصد از فرانسه و بقیه را از چین و سایر قدرتهای بزرگ دریافت می‌کند. [۱].

در ۱۲ مهر ماه سال ۱۳۶۱ شورای امنیت قطع‌نامه ۵۲۲ را صادر کرد. در فاصله بین قطع‌نامه ۵۱۴ و ۵۲۲، نیروهای ایران دو عملیات بزرگ را اجرا کردند. نخستین عملیات با نام رمضان، دو روز پس از تصویب قطع‌نامه ۵۱۴ و دومین آن با نام مسلم بن عقیل در تاریخ ۹ مهر ماه سال ۱۳۶۱ به اجرا درآمد. ویژگی این عملیات عبور از مرزها با هدف تنبیه متجاوز و تسلط بر بخشی از خاک عراق بود. به دنبال این تحولات، عراق و برخی از کشورهای عرب تلاشهای دیپلماتیک گسترده‌ای را در سازمان ملل آغاز کردند. شورای امنیت در قطع‌نامه ۵۲۲، ضمن تکرار برخی از بندهای قطع‌نامه پیشین، مجدداً بدون آنکه عراق را متجاوز بنامد، قطع‌نامه پیشین، مجدداً بدون آنکه عراق را متجاوز بنامد، خواهان عقب‌نشینی نیروهای دو طرف شد. ضمن اینکه از اعلام آمادگی یکی از آنها برای همکاری در اجرای قطع‌نامه ۵۱۴ استقبال کرد و همکاری طرف دیگر را نیز خواستار شد.

در تاریخ ۹ آبان ماه سال ۱۳۶۲ به دنبال گزارش نماینده دبیر کل سازمان ملل متحد در مورد حمله به مناطق مسکونی دو کشور قطع‌نامه ۵۴۰ شورای امنیت صادر شد و نقض حقوق بشر، به ویژه عهدنامه ژنو ۱۹۴۹ را در تمام ابعاد آن محکوم کرد و خواهان توقف عملیات‌های نظامی علیه اهداف انسانی از جمله شهرها و مناطق مسکونی شد، بدون اینکه به حملات متعدد عراق و به مناطق مسکونی کشورمان اشاره‌ای کند. این در حالی بود که عراق به دنبال حملات متعدد به اهداف غیر نظامی در جمهوری اسلامی ایران در تاریخ ۱۳ و ۱۷ بهمن ماه سال ۱۳۶۲ رسماً اعتراف کرد که شهرهای دزفول، اندیمشک، اهواز باختران، ایلام، آبادان، شوش، رامهرمز و، مسجدسلیمان، بندر امام خمینی و بهبهان را هدف حملات هوایی و موشکی قرار داده است. [۲].

با این حال هر چند این قطع‌نامه نیز نامی از عراق به میان نیاورد، اما در صدد جلب توجه جمهوری اسلامی ایران برآمد و برای نخستین بار، بر لزوم بررسی واقع‌بینانه علل آغاز جنگ، که پیوسته ایران بر آن تأکید داشت، اشاره کرد.

در اواخر سال ۱۳۶۳، به دنبال به کارگیری سلاحهای شیمیایی از سوی عراق، جمهوری اسلامی ایران طبق حق مشروع خود، مندرج در قطع‌نامه ۷۳/۲۴ از سازمان ملل خواست تا هیئتی را برای بررسی موضوع به منطقه اعزام کند. [۳] در فاصله زمانی ۲۳ تا ۲۹ اسفند ماه همان سال که هیئت اعزامی سازمان ملل به دنبال کشف واقعیت بود،

[صفحه ۷۰]

اقدام شورای امنیت درباره محکومیت استفاده از سلاحهای شیمیایی به صورت کلی و بدون ذکر نام عراق، با توجه به وضعیت نابسامان این کشور در جنگ و جو غالب افکار عمومی در جهان تحت تأثیر ایالات متحده و دیگر قدرتهای غربی حامی عراق، با این هدف صورت می‌گرفت که ایران و عراق را از این نظر در وضعیت یکسانی قرار دهد.

عراق دو بار سلاحهای شیمیایی را علیه نیروهای ایران به کار گرفت. بدین ترتیب، در اول فروردین ماه سال ۱۳۶۳، هیئت مزبور رسماً استفاده عراق از سلاحهای شیمیایی را اعلام کرد. در تاریخ ۹ فروردین ماه نیز، شورای امنیت به رغم محکوم کردن استفاده از سلاحهای شیمیایی، نه اشاره‌ای به عراق و نه قطع‌نامه‌ای را در این زمینه صادر کرد.

در ۱۱ خرداد ماه سال ۱۳۶۳، شورای امنیت به دنبال شکایت کشورهای عضو شورای همکاری خلیج فارس علیه جمهوری اسلامی ایران مبنی بر حمله به کشتیهایشان، قطع‌نامه ۵۵۲ را صادر کرد. در پی صدور این قطع‌نامه، جمهوری اسلامی ایران طی نامه‌ای به

دبیر کل از هر گونه اقدامی که برای تأمین آزادی و امنیت کشتیرانی در خلیج فارس صورت گیرد، حمایت و استقبال کرد، با این حال حمله به کشتیها همچنان ادامه یافت و صدور قطع نامه ۵۸۲ نیز نتوانست مانع از آن شود.

در فاصله تصویب دو قطع نامه ۵۵۲ و ۵۸۲، ایران عملیاتهای متعددی را انجام داد که عملیات و الفجر ۸ و تصرف شبه جزیره فاو مهمترین آنها بود. چند روز پس از این اقدامات شورای امنیت به درخواست عراق و دیگر اعضای گروه هفت نفری اتحادیه عرب، جلسه‌ای را با شرکت نمایندگان از کشورهای عربی و دبیر کل اتحادیه عرب تشکیل داد. طی این جلسه، گروه اتحادیه عرب طرح قطع نامه ۵۸۲ را پیشنهاد کرد که در ۵ اسفند ماه ۱۳۶۴، با تغییراتی در کلمات و عبارات به تصویب شورای امنیت رسید. در این قطع نامه، شورا به جای شناسایی و اعلام متجاوز، برای نخستین بار از طولانی شدن جنگ ابراز نگرانی کرد و اصل غیر قابل قبول بودن تصرف زمین از راه توسل به زور را مورد تأکید قرار داد؛ موضوعاتی که در قطع نامه‌های پیشین دیده نمی‌شد با آنکه مسئولیت و علل آغاز تجاوز به منزله اساسی‌ترین موضوع به صورت مبهم در این قطع نامه مطرح شد، اما این بار نیز شورا از برخورد ریشه‌ای و اساسی با این مسئله خودداری کرد.

هر چند قطع نامه ۵۸۸ در حالی در تاریخ ۱۶ مهرماه سال ۱۳۶۵ به تصویب رسید که هیئت کارشناسان اعزامی سازمان ملل در گزارش شماره S/۱۱۹۷۱ مورخ ۲۱ اسفند ماه سال ۱۳۶۴، به استفاده عراق از سلاحهای شیمیایی اشاره و شورای امنیت در ۱ فروردین ماه سال ۱۳۶۵ به صورت غیر رسمی عراق را به دلیل به کارگیری سلاحهای شیمیایی محکوم کرده بود، اما علت صدور آن را باید افزایش حملات به کشتیهای تجاری کشورهای ثالث در خلیج فارس و توسعه حوزه جنگ نفتکشها دانست. قطع نامه ۵۸۸ جز تأکید بر نقش شورای امنیت، مطلب جدیدی دربر نداشت در قسمتی از این قطع نامه آمده است: «دولتهای عضو موافقت کرده‌اند نقش شورای امنیت در حل اختلاف پذیرند.» [۴].

در تاریخ ۲۹ تیرماه سال ۱۳۶۶، قطع نامه ۵۹۸ به اتفاق آرا تصویب شد. این قطع نامه با قطع نامه‌های پیشین شورا متفاوت بود. مهم‌ترین تفاوت آن از نظر صوری، قرار گرفتن آن در قال فصل ۷ منشور ملل متحد بود که آن را از حالت توصیه خارج و برای دو طرف جنگ لازم‌الاجرا می‌کرد. از نظر محتوایی نیز، این قطع نامه از قطع نامه‌های پیشین جامع‌تر بود. و در آن سعی، شده بود تا دیدگاهها و خواسته‌های ایران مورد توجه قرار گیرد. عنوان قطع نامه ۵۹۸، مانند دیگر قطع نامه‌ها، نه وضعیت مابین ایران و عراق بلکه تصمیم برخاسته و از اعتقاد شورای امنیت بود که با واژه‌های مصمم، خواستار، مصرانه عنوان شده بود. که با واژه‌های مصمم، خواستار مصرانه عنوان شده بود. این قطع نامه، از نظر کمی و تعداد واژه‌های به کار گرفته شده، مفصل‌ترین؛ از نظر محتوا اساسی‌ترین، و از نظر ضمانت

[صفحه ۷۱]

اجرا، قوی‌ترین قطع نامه شورای امنیت بود. در قطع نامه ۵۹۸، نقض صلح با استناد به ماده ۳۹ منشور، احراز شد و اعضای شورای امنیت قصد شورا را برای دخالت عملی و ایفای نقش فعال در پایان دادن به جنگ و حل و فصل اختلافات نشان دادند. همین جامعیت نسبی از دبیر کل سازمان ملل تقاضا کرده بود تا پس از مشورت با دو طرف درگیر، گروه منصف و بی طرفی را برای تحقیقی در مورد مسئولیت آغاز و ادامه جنگ و همچنین، گروهی از کارشناسان را برای برآورده میزان خرابیها و خسارات وارده به دو طرف درگیر و هزینه بازسازی آنها با کمکهای بین المللی تعیین و به شورای امنیت معرفی کند.

در ۲۸ اسفند ماه سال ۱۳۶۶، عراق سلاحهای شیمیایی را در ابعاد بسیار وسیعی علیه مردم در حلبچه به کار گرفت. بعد از این فاجعه، که به کشته و مجروح شدن بسیاری از انسانهای بی گناه، که عمدتاً از اتباع عراق بودند، منجر شد، نماینده جمهوری اسلامی

ایران در سازمان ملل رسماً از این سازمان اعزام هیئت کارشناسی به منطقه را درخواست کرد. با اینکه تصور می‌شد به دلیل شدت و وسعت فاجعه، سازمان ملل نیز موضع قاطعی علیه عراق اتخاذ کند، [۵] این سازمان دو هفته بعد - در حالی که تأثیرات فاجعه به مرور زمان کم رنگ‌تر شده بود - گروه بسیار کوچکی را متشکل از تنها یک پزشک و یک دیپلمات به منطقه اعزام کرد. این هیئت بدون اینکه از حلبچه بازدید کند، منطقه را ترک و در ۵ اردیبهشت ماه سال ۱۳۶۷ طی گزارش ۲۵ صفحه‌ای اعلام کرد که سلاح‌های شیمیایی در ابعاد وسیعی مورد استفاده قرار گرفته‌اند؛ گزارشی که در آن نه تنها به طرف به کارگیرنده این سلاحها هیچ اشاره‌ای نشده بود، بلکه ادعاهای بی‌اساسی نیز علیه جمهوری اسلامی ایران مطرح شده بود. [۶] در واقع، سازمان ملل متحد، نه تنها استفاده عراق از سلاح‌های شیمیایی را محکوم نکرد، بلکه راه را برای جنایات بعدی این کشور نیز باز گذاشت. این در حالی بود که دبیر کل سازمان نیز در سخنرانی خود در ۸ فروردین ماه سال ۱۳۶۷ به استفاده وسیع عراق از سلاح‌های شیمیایی در حلبچه اشاره کرده بود.

پنج‌شنبه روز پس از فاجعه حلبچه در تاریخ ۱۹ اردیبهشت ماه سال ۱۳۶۷، شورای امنیت قطع‌نامه ۶۱۲ را صادر کرد. هر چند این قطع‌نامه نیز به ابتکار آلمان غربی، ایتالیا و ژاپن با توجه به گزارش ۵ اردیبهشت ماه دبیر کل در مورد اعلام

[صفحه ۷۲]

نظر گروه اعزامی به منطقه درباره استفاده از سلاح‌های شیمیایی در جنگ ایران و عراق به شدت ادامه به کارگیری از سلاح‌های شیمیایی را در جنگ محکوم کرد و از دیگر دولتها نیز خواست تا صدور محصولات شیمیایی خود را به دو طرف جنگ به دلیل آنکه ممکن است در تولید سلاح‌های شیمیایی به کار گرفته شوند، کنترل بیشتری کنند، اما همچون دیگر قطع‌نامه‌های آن سازمان از عراق و جنایتهای حکام آن در حلبچه سخنی به میان نیاورد.

به نظر می‌رسد که این اقدام شورای امنیت درباره محکومیت استفاده از سلاح‌های شیمیایی به صورت کلی و بدون ذکر نام عراق، با توجه به وضعیت نا به سامان این کشور در جنگ و جو غالب افکار عمومی در جهان تحت تأثیر ایالات متحده و دیگر قدرتهای غربی حامی عراق، با این هدف صورت می‌گرفت که ایران و عراق را از این نظر در وضعیت یکسانی قرار دهد. همان‌طور در جریان همایش امنیت خلیج فارس و جنگ ایران و عراق، که در اردیبهشت ماه ۱۳۶۷ در واشنگتن برگزار شد، ورنون والترز، نماینده.

دائم ایالات متحده آمریکا در سازمان ملل، درباره تصویب قطع‌نامه ۶۱۲ ابراز کرد: «ما هر گونه استفاده از سلاح‌های شیمیایی از سوی دو کشور ایران و عراق را محکوم می‌کنیم.» [۷] این اقدامات در حالی صورت می‌گرفت که طارق عزیز، معاون نخست‌وزیر و وزیر امور خارجه عراق، در سال ۱۹۸۶، در جریان سفر رسمی سه روزه خود به برزیل اعتراف کرده بود که عراق در جنگ علیه ایران بارها و در موارد مختلف از سلاح‌های شیمیایی استفاده کرده است. [۸].

از دیگر نکات درخور توجه درباره قطع‌نامه ۶۱۲ اینک در حالی که چند روز پیش از صدور این قطع‌نامه، در فاصله روزهای ۱۵ فروردین ماه تا ۳ اردیبهشت ماه سال ۱۳۶۷، طبق آمار رسمی، ۱۳۲ مورد حمله هوایی و موشکی به شهرهای مختلف کشورمان صورت گرفته بود و ۱۱۰۵ واحد مسکونی، ۱۴۰ واحد تجاری، ۶ واحد درمانی، ۱۰ واحد آموزشی، ۱۱۸ وسیله نقلیه و ۱۱ مسجد و حسینیه صدمات کلی یا جزئی دیده که طی آن ۵۴۰ نفر شهید و ۲۹۴۱ نفر مجروح شده بودند [۹]، این قطع‌نامه به حملات مکرر عراق به اهداف غیر نظامی کشورمان هیچ گونه اشاره‌ای نکرده بود.

در تاریخ ۲۴ اردیبهشت ماه سال ۱۳۶۷، نیروی هوایی عراق با پشتیبانی نیروهای امریکایی مستقر در خلیج فارس نفتکشهای پهلو گرفته و در جزیره لارک را هدف قرار دادند، [۱۰] ضمن اینکه در ۲۷ و ۲۸ همین ماه، نیز مناطق مسکونی سردشت بانه و مریوان را

بمباران شیمیایی کردند. [۱۱] اما به رغم اعتراض رسمی وزارت امور خارجه جمهوری اسلامی ایران، شورای امنیت در قطع نامه ۶۱۹ خود مورخ ۱۸ مرداد ماه سال ۶۷، هیچ توجهی به این موضوع نکرد و تنها خواهان اجرای بخش عملیاتی قطع نامه ۵۹۸ و تشکیل گروه ناظر سازمان ملل (یونیمگ) برای یک دوره فعالیت شش ماهه در منطقه شد.

در تاریخ ۴ شهریور ماه سال ۱۳۶۷، قطع نامه ۶۲۰ شورای امنیت در حالی صادر شد که از مدتی پیش، جمهوری اسلامی ایران قطع نامه ۵۹۸ را پذیرفته بود. این قطع نامه با توجه به گزارشهای هیئت اعزامی دبیر کل سازمان ملل به منطقه، از اینکه استفاده از سلاحهای شیمیایی علیه ایران شدیدتر و بیشتر شده است، ابراز تأسف می کرد. در واقع، این برای نخستین بار بود که در قطع نامه‌های شورای امنیت، به استفاده عراق از سلاحهای شیمیایی - هر چند به طور غیرمستقیم - اشاره می شد، اما سایر بندهای قطع نامه به تکرار مفاد قطع نامه‌های پیشین می پرداخت و همچنان خبری از محکومیت عراق به واسطه نقض مقررات

[صفحه ۷۳]

بین المللی نبود.

قطع نامه‌های ۶۳۱ مورخ ۱۹ بهمن ماه سال ۱۳۶۷ و ۶۴۲ مورخ ۷ مهر ماه سال ۱۳۶۸ نیز، مطالب مهمی را در برندا شدند و تنها به توصیه به دو طرف برای اجرای کامل مفاد قطع نامه ۵۹۸ اکتفا می کردند. ضمن اینکه مأموریت گروه نظارت سازمان ملل (یونیمگ) نیز در دو مرحله و در نهایت، تا تاریخ ۱۱ فروردین ماه سال ۱۳۶۹ تمدید شد، هر چند این گروه نیز در اجرای بی طرفانه مأموریت خود چندان موفق نبود و در موارد متعدد، از تأیید نقض مواد قطع نامه ۵۹۸ از سوی نیروهای عراقی خودداری کرد. ماهها پس از آتش بس، نیروهای عراقی همچنان در خاک ایران حضور داشتند، ولی شورای امنیت بدون اینکه به طور مستقیم به این موضوع اشاره کند، تنها از دو طرف در گیر می خواست که مفاد قطع نامه ۵۹۸ را به اجرا در آورند. این در حالی بود که گروه نظارت سازمان ملل (یونیمگ) نیز در منطقه حاضر بود و وزارت امور خارجه جمهوری اسلامی ایران در گزارشهای متعدد خود به طور مرتب تخلفات عراق را به اطلاع این سازمان و شخص دبیر کل می رساند. تا اینکه با تغییر سیاست منطقه‌ای عراق، این کشور قرار داد ۱۹۷۵ الجزایر را مجددا پذیرفت و از مناطق مزبور عقب نشینی کرد.

ارزیابی و نتیجه

از آنچه گفته شد، به روشنی می توان عملکرد جانبدارانه سازمان ملل متحد، به ویژه شورای امنیت را در قبال جنگ ایران و عراق مشاهده کرد. البته، همان طور که اشاره شد، چنین عملکردی در صدور قطع نامه‌های شورای امنیت با توجه به ترکیب اعضای دائم این شورا (امریکا، انگلستان، شوروی، چین و فرانسه) قابل پیش بینی بود. در مجموع، محورهای بی عدالتی قطع نامه‌های شورای امنیت سازمان ملل درباره جنگ ایران و عراق را می توان چنین تبیین کرد:

(۱) در حالی که مسئولیت آغاز هر جنگی اصولاً قابل تقسیم نیست و ماهیت و مسئولیت واحدی دارد، هیچ یک از قطع نامه‌های شورای امنیت به مسئولیت مستقیم عراق در آغاز و ادامه جنگ اشاره‌ای نکردند؛

(۲) علی رغم موارد متعدد جنایات عراق، حکومت این کشور در هیچ یک از قطع نامه‌های شورای امنیت به منزله مسئول جنایتهای جنگی محکوم نشد؛

(۳) با وجود استفاده عراق از سلاحهای شیمیایی، حمله به اهداف غیر نظامی، عدم اعلام صحیح و صریح تعداد اسیران جنگی، بد رفتاری با آنها و...، که با حقوق بین الملل کاملاً مغایرند، هیچ یک از قطع نامه‌های شورای امنیت در دوران جنگ به نقض مکرر

مقررات بین‌المللی از جانب عراق اشاره‌ای نکردند؛ و

۴) موضع‌گیری‌های شورا و قطع‌نامه‌های آن کمترین تأثیر را در تخفیف جنایتهای عراق داشتند و حتی در مواردی، ضعف مواضع شورا تشدید اقدامات عراق را نیز موجب می‌شد.

پاورقی

[۱] آرشیو مرکز اسناد وزارت امور خارجه؛ نمایندگی نیویورک؛ دوره بایگانی ۱۳۶۵ - ۱۳۶۷، کارتن ۳۵، پ ۲۵۹.
 [۲] آرشیو مرکز اسناد وزارت امور خارجه؛ نمایندگی نیویورک؛ دوره بایگانی ۱۳۶۵ - ۱۳۶۷، کارتن ۳۱، پ ۲۴۶.
 [۳] قطع‌نامه ۷۳/۲۴ اشعار می‌دارد هر گاه در بخشی از یک کشور، نقض مقررات بین‌المللی، به ویژه پروتکل ۱۹۲۵ ژنو تهدیدی جدی برای صلح و امنیت بین‌المللی ایجاد کند. سازمان ملل باید بی‌درنگ گروهی از کارشناسان این موضوع را به منطقه اعزام نماید.

[۴] UN.Doc.Res ۵۸۸ (۱۹۸۶)

[۵] ماده ۷ منشور به صراحت ابراز می‌کند که سازمان ملل برای حفظ صلح و امنیت بین‌المللی اقدامات جمعی و مجازاتهایی علیه ناقض قوانین بین‌المللی در نظر می‌گیرد.

[۶] آرشیو مرکز اسناد وزارت امور خارجه؛ نمایندگی نیویورک؛ دوره بایگانی ۱۳۶۵ - ۱۳۶۷، کارتن ۳۹، پ ۲۸۲.

[۷] آرشیو مرکز اسناد وزارت امور خارجه؛ دوره بایگانی ۱۳۶۵ - ۱۳۶۷، کارتن ۴۰، پ ۲۸۷.

[۸] روزنامه Coheyo Berezilence چاپ برازیلیا؛ آرشیو مرکز اسناد وزارت امور خارجه؛ نمایندگی نیویورک؛ دوره بایگانی ۱۳۶۵ - ۱۳۶۷، کارتن ۳۳، پ ۲۵۳.

[۹] آرشیو مرکز اسناد وزارت امور خارجه؛ نمایندگی نیویورک؛ دوره بایگانی ۱۳۶۵ - ۱۳۶۷، کارتن ۴۳، پ ۳۰۴، گزارش نمایندگی جمهوری اسلامی ایران نزد سازمان ملل به دبیر کل سازمان.

[۱۰] آرشیو مرکز اسناد وزارت امور خارجه؛ نمایندگی نیویورک؛ دوره بایگانی ۱۳۶۵ - ۱۳۶۷، کارتن ۴۰، پ ۲۸۷.

[۱۱] آرشیو مرکز اسناد وزارت امور خارجه؛ نمایندگی نیویورک؛ دوره بایگانی ۱۳۶۵ - ۱۳۶۷، کارتن ۴۰، پ ۲۸۷.

درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

بسم الله الرحمن الرحيم

جَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۴۱)

با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این برای شما بهتر است اگر بدانید حضرت رضا (علیه السلام): خدا رحم نماید بنده‌ای که امر ما را زنده (و برپا) دارد ... علوم و دانشهای ما را یاد گیرد و به مردم یاد دهد، زیرا مردم اگر سخنان نیکوی ما را (بی) آنکه چیزی از آن کاسته و یا بر آن بیفزایند) بدانند هر آینه از ما پیروی (و طبق آن عمل) می‌کنند

بنادر البحار-ترجمه و شرح خلاصه دو جلد بحار الانوار ص ۱۵۹

بنیانگذار مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان شهید آیت الله شمس آبادی (ره) یکی از علمای برجسته شهر اصفهان بودند که در دلدادگی به اهل بیت (علیهم السلام) بخصوص حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) و امام عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) شهره بوده و لذا با نظر و درایت خود در سال ۱۳۴۰ هجری شمسی بنیانگذار مرکز و راهی شد که هیچ وقت چراغ آن خاموش نشد و هر روز قوی تر و بهتر راهش را ادامه می‌دهند.

مرکز تحقیقات قائمیه اصفهان از سال ۱۳۸۵ هجری شمسی تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن امامی (قدس سره الشریف) و با فعالیت خالصانه و شبانه روزی تیمی مرکب از فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مختلف مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است.

اهداف: دفاع از حریم شیعه و بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل البیت علیهم السلام) تقویت انگیزه جوانان و عامه مردم نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی، جایگزین کردن مطالب سودمند به جای بلوتوث های بی محتوا در تلفن های همراه و رایانه ها ایجاد بستر جامع مطالعاتی بر اساس معارف قرآن کریم و اهل بیت علیهم السلام با انگیزه نشر معارف، سرویس دهی به محققین و طلاب، گسترش فرهنگ مطالعه و غنی کردن اوقات فراغت علاقمندان به نرم افزار های علوم اسلامی، در دسترس بودن منابع لازم جهت سهولت رفع ابهام و شبهات منتشره در جامعه عدالت اجتماعی: با استفاده از ابزار نو می توان بصورت تصاعدی در نشر و پخش آن همت گمارد و از طرفی عدالت اجتماعی در تزریق امکانات را در سطح کشور و باز از جهتی نشر فرهنگ اسلامی ایرانی را در سطح جهان سرعت بخشید.

از جمله فعالیتهای گسترده مرکز:

الف) چاپ و نشر ده ها عنوان کتاب، جزوه و ماهنامه همراه با برگزاری مسابقه کتابخوانی

ب) تولید صدها نرم افزار تحقیقاتی و کتابخانه ای قابل اجرا در رایانه و گوشی تلفن همراه

ج) تولید نمایشگاه های سه بعدی، پانوراما، انیمیشن، بازیهای رایانه ای و ... اماکن مذهبی، گردشگری و ...

د) ایجاد سایت اینترنتی قائمیه www.ghaemiyeh.com جهت دانلود رایگان نرم افزار های تلفن همراه و چندین سایت مذهبی دیگر

ه) تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و ... جهت نمایش در شبکه های ماهواره ای

و) راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی (خط ۲۳۵۰۵۲۴)

ز) طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و ...

ح) همکاری افتخاری با دهها مرکز حقیقی و حقوقی از جمله بیوت آیات عظام، حوزه های علمیه، دانشگاهها، اماکن مذهبی مانند مسجد جمکران و ...

ط) برگزاری همایش ها، و اجرای طرح مهد، ویژه کودکان و نوجوانان شرکت کننده در جلسه

ی) برگزاری دوره های آموزشی ویژه عموم و دوره های تربیت مربی (حضور و مجازی) در طول سال

دفتر مرکزی: اصفهان/خ مسجد سید/ حد فاصل خیابان پنج رمضان و چهارراه وفائی / مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان

تاریخ تأسیس: ۱۳۸۵ شماره ثبت: ۲۳۷۳ شناسه ملی: ۱۰۸۶۰۱۵۲۰۲۶

وب سایت: www.ghaemiyeh.com ایمیل: Info@ghaemiyeh.com فروشگاه اینترنتی:

www.eslamshop.com

تلفن ۲۵-۲۳۵۷۰۲۳-۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) فکس ۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) دفتر تهران ۸۸۳۱۸۷۲۲ (۰۲۱) بازرگانی و فروش ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹ امور

کاربران (۰۳۱۱)۲۳۳۳۰۴۵

نکته قابل توجه اینکه بودجه این مرکز؛ مردمی، غیر دولتی و غیر انتفاعی با همت عده ای خیر اندیش اداره و تامین گردیده و لی جوابگوی حجم رو به رشد و وسیع فعالیت مذهبی و علمی حاضر و طرح های توسعه ای فرهنگی نیست، از اینرو این مرکز به فضل و کرم صاحب اصلی این خانه (قائمیه) امید داشته و امیدواریم حضرت بقیه الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف توفیق روزافزونی را شامل همگان بنماید تا در صورت امکان در این امر مهم ما را یاری نمایندانشالله.

شماره حساب ۶۲۱۰۶۰۹۵۳، شماره کارت: ۶۲۷۳-۵۳۳۱-۳۰۴۵-۱۹۷۳ و شماره حساب شبا: -۰۶۲۱-۰۰۰۰-۰۰۰۰-۰۱۸۰-۰۰۰۰ IR۹۰-۰۰۵۳-۰۶۰۹ به نام مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان نزد بانک تجارت شعبه اصفهان - خیابان مسجد سید ارزش کار فکری و عقیدتی

الاحتجاج - به سندش، از امام حسین علیه السلام - هر کس عهده دار یتیمی از ما شود که محنتِ غیبت ما، او را از ما جدا کرده است و از علوم ما که به دستش رسیده، به او سهمی دهد تا ارشاد و هدایتش کند، خداوند به او می‌فرماید: «ای بنده بزرگوار شریک کننده برادرش! من در کرم کردن، از تو سزاوارترم. فرشتگان من! برای او در بهشت، به عدد هر حرفی که یاد داده است، هزار هزار، کاخ قرار دهید و از دیگر نعمت‌ها، آنچه را که لایق اوست، به آنها ضمیمه کنید».

التفسیر المنسوب إلى الإمام العسکری علیه السلام: امام حسین علیه السلام به مردی فرمود: «کدام یک را دوست تر می‌داری: مردی اراده کشتن بینوایی ضعیف را دارد و تو او را از دستش می‌رهانی، یا مردی ناصبی اراده گمراه کردن مؤمنی بینوا و ضعیف از پیروان ما را دارد، اما تو دریچه‌ای [از علم] را بر او می‌گشایی که آن بینوا، خود را بداند، نگاه می‌دارد و با حجت‌های خدای متعال، خصم خویش را ساکت می‌سازد و او را می‌شکند؟».

[سپس] فرمود: «حتماً رهاندن این مؤمن بینوا از دست آن ناصبی. بی‌گمان، خدای متعال می‌فرماید: «و هر که او را زنده کند، گویی همه مردم را زنده کرده است»؛ یعنی هر که او را زنده کند و از کفر به ایمان، ارشاد کند، گویی همه مردم را زنده کرده است، پیش از آن که آنان را با شمشیرهای تیز بکشد».

مسند زید: امام حسین علیه السلام فرمود: «هر کس انسانی را از گمراهی به معرفت حق، فرا بخواند و او اجابت کند، اجری مانند آزاد کردن بنده دارد».

مرکز تحقیقات و ترجمه

اصفهان

گامگاه

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

